

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΓΗΡΟΣ, 32 ετών. ΜΑΡΙΑ, 25 ετών.

(Σ' ένα μικρό κομψό σαλόνι. Ο Ρογήρος και η Μαρία κάθονται και συνομιλούν)

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Λοιπόν;... Μιλήστε μου, Μαρία. Γιατί δεν μου απαντάτε;

ΜΑΡΙΑ. — Τι θέλετε να σας πω;

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Μην προσποιείσθε πειά. Απαντήστε σ' ό,τι σας ρώτησα.

ΜΑΡΙΑ. (θέλοντας ν' αλλάξει κουβέντα). — Τι όμορφη μέρα σήμερα!... Δεν είν' έτσι;

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Όμορφη μέρα για μένα θά είνε εκείνη που θά μου πής τό κναιά, Μαρία.

ΜΑΡΙΑ. (προσπαθώντας πάντα ν' αλλάξει όμιλία). — Θα πάτε κι' εφέτος στην έξοχή, Ρογήρε;

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Μαρία, μη με βασανίζεις περισσότερο. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ. Πές μου, δεν θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

ΜΑΡΙΑ. — Πέρασε πειά ή έποχή του γάμου για μένα, Ρογήρε.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Αυτά είνε προφάσεις. Μιά γυναίκα στην ηλικία σου είνε ακόμα άρκετά νέα για να παντρευτή.

ΜΑΡΙΑ. — Κι' όμως μπορείτε να πάρετε μιá νεότερη κι' όμορφότερη από μένα.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Για μένα είσαι ή όμορφότερη γυναίκα του κόσμου, Μαρία. Σε λατρεύω!...

ΜΑΡΙΑ. (άποφασιστικά). — Εγώ όμως δεν σ' αγαπώ καθόλου, Ρογήρε.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Δεν τό πιστεύω, Μαρία. Δεν μου λές την αλήθεια.

'Αντιθέτως, μαντένω ότι δεν σου είμαι και πολύ άντιπαθητικός. Κι' όμως μ' άποφεύγεις. Δεν σέ συγκινεί ή άγάπη μου. Γιατί; Γιατί, Μαρία; Γιατί άρνείσαι να γίνης γυναίκα μου; Πές μου λοιπόν ειλικρινώς τί σου συμβαίνει; Τι είν' αυτό που μου κρύβεις;

ΜΑΡΙΑ. — Δεν σου κρύβω τίποτα. Δεν έχω μυστικά. Σου είπα πώς δεν σ' αγαπώ. Μη με κάνεις να πονώ, Ρογήρε.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Κι' εγώ πονώ, πονώ πολύ, Μαρία.

ΜΑΡΙΑ. (μ' άπόφασι). — Θα σέ κάνω να πονήσης περισσότερο άν σου άνοιξω την καρδιά μου.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Έστο!... Άπαιτώ να μου μιλήσης. Θέλω να μάθω...

ΜΑΡΙΑ. (με φωνή τρεμάμενη). — Έ, λοιπόν, δεν σου λέω κναιά, δεν δέχομαι την άγάπη σου, γιατί...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Γιατί;

ΜΑΡΙΑ. — Γιατί μου είνε άρκετά τά τρία φαντάσματα που έχω πάντα μπροστά μου. Δεν θέλω να προστεθώ σ' αυτά ακόμα ένα...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Τρία φαντάσματα; Έχεις πάντα μπροστά σου τρία φαντάσματα; Τι θές να πής, Μαρία;

ΜΑΡΙΑ. — Θεέ μου!... Με βαρύνει μιá φοβική Μοίρα, Ρογήρε. Θα σου εξηγήσω, θά σου πω και θά καταλάβης... Θα καταλάβης... Είνε κάτι τό φοβερό. Είνε μιá τρομερή συμπτώσις, μιá μοιραία καταδίκη, μιá σκληρή κατάρα που με καταδικάζει. Ναι, είμαι καταραμένη. Κι' βλοι όσους αγαπώ, πεθαίνουν!... Κατάλαβες; Πεθαίνουν!... Η άγάπη μου σκορπίζει τον θάνατο, τί συμφορά, τό πένθος...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (ταραχμένος). — Τά λόγια σου είνε παράδοξα. Μιλάς σοβαρά; Όχι, όχι, δεν είνε δυνατόν.

ΜΑΡΙΑ. — Εσύ μου ζητήστες να σου τά πω όλα.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Ναι... Ναι... Λέγε μου.

ΜΑΡΙΑ. — Όταν ήμουν δέκα όχτώ χρόνων, μ' άγάπησε παράφορα κάποιος νέος... Εγώ όμως δεν τον αγαπούσα. Κι' εκείνος άρχισε να λιώνη από τό πάθος και την άπελπισία του. Τέλος, πέθανε, πέθανε από την άγάπη του για μένα, Άλλά πεθαίνοντας με καταράστηκε. Με καταράστηκε να πεθάνη κάθε άνθρωπος που μ' αγαπούσα στο μέλλον.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Ο νέος αυτός είχε σκληρή καρδιά.

ΜΑΡΙΑ. — Όχι. Εγώ ήμουν σκληρή μαζί του. Άλλά δεν ήτανα για αυτό. Γιατί δεν τον αγαπούσα. Δεν είχα αγαλήσει ακόμα. Δεν ήξερα τί θά πη άγάπη. Κι' ούτε πηγα να γλυκάνω τις τελευταίες του στιγμές. Κι' εκείνος με καταράστηκε πεθαίνοντας.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Κι' έπιασε ή κατάρα του;

ΜΑΡΙΑ. — Ναι... Έπειτα από λίγον καιρό άγάπησα για πρώτη φορά. Κι' άρραβωνιάστηκα με τον νέο που αγαπούσα και μ' αγαπούσε τρελλά. Άλλά λίγες μέρες πριν από την ήμέρα που είχαμε όρισει για τον γάμο μας, ό άρραβωνιαστικός μου πέθανε!...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Έτσι ξαφνικά;

ΜΑΡΙΑ. — Ναι, έντελώς ξαφνικά. Άπό αίμορραγία. Όπως ακριβώς κι' ό νέος που με καταράστηκε.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Πέθανε κι' εκείνος από αίμορραγία;

ΜΑΡΙΑ. — Ναι. Η λύπη μου ήταν πολύ μεγάλη, όταν έχασα έτσι

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ

γιατί στην άγάπη του και δέχτηκα να γίνω γυναίκα του. Τόν επισκεπτόμουν στο πλοίο του και περνούσα μαζί του ώρες εύτυχισμένες. Μά άλλοιμονο!... Λίγες μέρες πριν από την ήμέρα που είχαμε όρισει για τον γάμο μας, πέθανε κι' ό δεύτερος αυτός άρραβωνιαστικός μου!...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Είνε τρομερό, είν' άπίστευτο. Και πώς συνέθε αυτό;

ΜΑΡΙΑ. — Έγινε κάποια έξορξίς στο πλοίο του. Χτυπήθηκε στο στήθος σοβαρά και πέθανε μέσα σε λίγες ώρες, φτύνοντας κι' αυτός μαύρο αίμα από τό στόμα! Τότε πειά άρχισα να πιστεύω στη δύναμη της κατάρας.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Φτοχή Μαρία!... Θα υπέφερες πολύ.

ΜΑΡΙΑ. — Πάρα πολύ... Κι' για' αυτό όρκιστηκα ποτέ μου πειά να μην αγαπήσω, ποτέ να μην παντρωθώ... Δεν θέλω να κάνω να κινδυνεύη ή ζωή ενός ανθρώπου για μένα...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Μαρία... Ίσως έχεις δίκιο να φοβάσαι. Ήσαν τρομερές αυτές ή συμπτώσεις... Μά μόνο συμπτώσεις. Πιστέψέ με.

ΜΑΡΙΑ. — Όχι... Όχι... Νοιώθω να με βαρύνει πάντα ή κατάρα του νέου εκείνου που πέθανε έξ' ατίας μου. Και δεν θέλω, δεν θέλω, Ρογήρε, να σου κάνω ένα τόσο μεγάλο κακό.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Αυτά είνε φαντασίες... Συμπτώσεις... Προλήψεις... Και δεν πρέπει να καταστρέψης ή ζωή σου για μιá πρόληψη. Δέξου την άγάπη μου, Μαρία. Δέξου τ' όνομά μου.

ΜΑΡΙΑ. — Όχι, ποτέ... Μου είνε άρκετά τρία φαντάσματα μπροστά μου. Τό φάντασμα του νέου που πέθανε για μένα και τά φαντάσματα των δύο μου άρραβωνιαστικών που τούς σκότισε ή κατάρα.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Μαρία, σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ τόσο πολύ, που δέχομαι να ριφωκονδυνήσω για σένα. Πές τό κναιά, σέ παρακαλώ. Είσαι νέα ακόμα. Μη διάχνεις από τόφα κάθε χαρά της ζωής. Υπέφερες πολύ στη ζωή σου, μα για' αυτό άκριβώς πρέπει να παρηγορηθής λίγο για τό περασμένα. Είνε ακόμα καιρός...

ΜΑΡΙΑ. — Ποτέ... Ποτέ...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (πηγαίνοντας πολύ κοντά της). — Μαρία... Άγάπη μου... (Παίγνει τά χέρια της στα χέρια του). Μαρία, σ' αγαπώ!... Γίνε δική μου. Θα σέ κάνω να έχάρσεις όλες τις πίκρες που πέρασες στη ζωή σου.

ΜΑΡΙΑ. (με φωνή σδυμένη). — Όχι... Όχι...

ΡΟΓΗΡΟΣ. (φιλώντας τά χέρια της). — Ναι... Ναι... Σ' αγαπώ!... Μη μου άρνείσασ την άγάπη σου. Ξέχασέ τά όλα. Άς άγχιώσουμε μιá νέα ζωή μαζί. (Τή φιλεί στο μέτωπο).

ΜΑΡΙΑ. — Ρογήρε... Φοβάμαι...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Μη φοβάσαι. Έγώ δεν φοβάμαι τίποτα... Τίποτα. Είμαι τόσο εύτυχισμένος αυτή τη στιγμή! Πές μου, λοιπόν, πές μου τό κναιά.

ΜΑΡΙΑ. (με μίτια μισόκλειστα, σαν να δνειρεύεται). — Ναι!...

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Άντηρό με να τό φιλήσω αυτό τά χείλη που μου δίνουν τη ζωή... (Τή φιλεί στο στόμα). Είσαι ή άρραβωνιαστική μου, Μαρία. Η άγαπητή μου άρραβωνιαστική. Πές μου, πές μου πώς είσαι εύτυχισμένη.

ΜΑΡΙΑ. — Ναι, είμαι πολύ, πολύ εύτυχισμένη.

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Γλυκεία μου άγάπη!... Και ξέρεις;... Πρέπει να γίνη γρήγορα ό γάμος μας. Γιατί την προσεχή βδομάδα πρέπει να φύγω για τις Ίνδιες. Θα σέ πάρω μαζί μου, Μαρία.

ΜΑΡΙΑ. — Ναι... Ναι... Νά με πάρης μαζί σου.

(Έξαφνα τά ρολόϊ χτυπάει έξη).

ΡΟΓΗΡΟΣ. — Θεέ μου! Έξη ή ώρα... Πρέπει να φύγω. Με περιμένουν να συνεννοηθώ για τό ταξίδι. Είμαι έτσι ύποχωρημένος να

ΜΑΡΙΑ. — Περνούσα μαζί του ώρες εύτυχισμένες...

ΑΡΑΒΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΠΟΙ

(Από τις «Χίλιες και μιά Νύχτες»).

Ο ΚΗΠΟΣ

"Ελα, φίλε μου... "Αν θέλεις να χαρής την όμορφη ενός κήπου, έλα να με δής...

"Η καρδιά σου θα λησμονήσει κάθε λύπη της σπό δροσερό χάιδεμα της αύρας που τριγυρίζει όλοένα πιστή ανάμεσα στα δεντρόφυτα μονατάκια μου.

Θά λησμονήσει ακόμα κάθε καύμο στο κύτταγμα των λουλουδιών που με ντύνουν μ' άραιές φορεσιές και που μου χαμογελούν κάτω απ' τὰ πέταλά τους τὰ μεσάνυχτα.

"Ο καλός ουρανός πατίζει πλούσια τὰ δέντρα μου, τὰ δέντρα μου με τούς κλώνους τούς γυμμένους και φορτωμένους από καρπούς.

"Η ποιμία, την ώρα που ο ζέφυρος χαϊδεύει με τ' άλαφρά του δάχτυλα τόν καλωμόνα, ρίχνει έπάνω μου άφθονο χρυσάφι άναλυτό και μικρά μαργαριτάρια.

Θά ιδής ακόμα τόν ζέφυρο, κουρασμένον απ' τὰ παιγνίδια του, να χαϊδεύη τὸ γάργαρο νερά της ρεματιάς που τρέχουν, θαρρείς, να τόν συναπαντήσουν και τ' άφινει κατόπι να τὸ φιλήση με τὰ χείλη του τὰ λουλουδία μου...

ΤΑ ΡΟΔΑΚΙΝΑ

"Έχουμε τὰ μικρά μάγουλά μας χουδουσκέπαστα για να φυλαγόμαστε από τόν κρύο βορῆά κι' από τὴ μεγάλη ζέστη.

"Όποιος μᾶς βλέπει έτσι, βελουδίνας, στρουγγυλά και κατακόκκινα, θαρρείς πὸς έδαφήκαμε μέσα σέ άλικο αίμα παρθένας...

Γι' αυτό εινε θαυμασίο τὸ χρώμα μας και τὸ δέρμα μας λεπτοκαυμόμενο.

Δάγκασέ μας λοιπόν μ' όλα τὰ δόντια σου μαζί, αλλά φιλάσου, καιμένε, από τὴ σιδερόφραχτη καρδιά μας. Μην τὴν άγγίζεις, γιατί θα σέ φαρμακώση...

ΟΙ ΧΟΥΡΜΑΔΕΣ

"Εμείς είμαστε ἡ ιερὴ θυγατέρες τῶν φοινικιών, ἡ Βεδουίνες με τὸ δέρμα τὸ μελαχροινό.

Μεγαλώνουμε άκούγοντας τὴν αἶρα που τραγουδῆ παιγνιδάρια μέσα σὲ αἰλιά μου.

"Ο ἥλιος ὁ πατέρας μας από μικρὸς μᾶς άνέθρεψε με τὸ φῶς του και βυζάσαμε για πολλὴν καιρὸ σὲ στήθη της σενμής μας μητέρας.

Οι ελευθεροί Τσιγγάνοι, που δὲν γνωρίζουν τὰ ὑπόστεγα τῶν πόλεων, μᾶς προτιμοῦν απ' όλα τὰ δέντρα κι' ὅποιος άναπαύτηκε μὲ φορὰ σ' ἄσκιό μας, εἴχεται να μᾶς άκούη να μουρμουρίζουμε και σπὸ μῆνιμα του...

σ' άφήσω, αγάπη μου.
MARIA.—Πήγαμε. Άλλά να γυρίσεις γρήγορα, Ρογήρε... Πολὺ γρήγορα... Μὴ μ' άφινεις μόνη μου. Φοβάμαι...
ΡΟΓΗΡΟΣ.—Θά πάω με τὸ αυτοκίνητο για να προφτάσω.
MARIA.—Νᾶρθῶ μαζί σου;
ΡΟΓΗΡΟΣ.—Όχι, περιμένε με ἔδω. Δὲν θ' άργήσω.
MARIA.—Δὲν ξέρω... Μά... φοβάμαι...
ΡΟΓΗΡΟΣ.—Έσχασε πειὰ κάθε φόβο σου. Δὲν πρέπει να θυμάσαι τίποτ' άλλο, παρὰ μόνο πὸς σ' αγαπῶ. Πήγαίνο λοιπόν, αγάπη μου...
MARIA.—Στὸ καλό, αγαπημένε μου.
ΡΟΓΗΡΟΣ.—Σ' αγαπῶ!
MARIA.—Κι' ἐγώ...

(Φιλοῦνται. Ὁ Ρογήρος φεύγει).

MARIA, (μόνη).—Θεέ μου!... Είμαι τόσο ευτυχισμένη, να και τόσο ταρκαμένη! Ἡ ψυχή μου σφίγγεται... (Πηγαίνει σὸ παράθυρο και βλέπει ἔξω). Νά!... Ὁ Ρογήρος!... Αγαπημένε μου!... Μπαίνει σ' ἕνα αυτοκίνητο! Τὸ αυτοκίνητο φεύγει... Ὁρα του καλή... Ὁρα του καλή... Θεέ μου, δὲν ξέρω γιατί, μὲ τρέμω... Τρέχει τόσο πολὺ τὸ αυτοκίνητο τοῦ Ρογήρου... Νά... ἕνα άλλο ἔρχεται απ' τὸ αντίθετο μέρος... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τὰ δυὸ αυτοκίνητα συγκρούσθηκαν... Τὸ αυτοκίνητο τοῦ Ρογήρου άναποδογύρισε!... Καί... Μά εινε φοβερό!... Σηκώνουν ἕνα σῶμα καταταωμένο από κάτω... Εινε ὁ Ρογήρος!... Ὁ Ρογήρος... Ἡροσπαθοῦν να τὸν βάλουν σ' ἕνα άλλο αυτοκίνητο... Τρέχει αίμα από τὸ στόμα του!... Ἐλάω να τρέξω κοντὰ του... Μά δὲν μπορῶ... Δὲν μπορῶ... Θεέ μου, λυπηθῶ με... Ἐλεος, Θεέ μου!... Βλέπω κόσμο να μὲ μαζεύεται γύρω στὸν αγαπημένο μου... Γιατί;... Ἄ, νά!... Σταυροκοποῦνται!... Πέθανε;... Πέθανε!... Θά τρελλαθῶ!... Μὲ κνηγιάει ἡ τρομερὴ κατάρα... Ἡ κατάρα!... Ἡ κατάρα!...

(Πέφτει κάτω άναίσθητη).

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΩΝ

"Όπου διαψεύδεται τὸ ρητόν: «Οὐδείς μετὰ Χριστόν προφήτης». Οι σύγχρονοι άστρολόγοι. Ἡ καταπληκτικὴς προφητείες των. Πὸς προείδαν τὸν μεγάλο Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο. Τὸ άπαισιον ὄρεσκόπιον τοῦ Κάιζερ Γουλιέλμου. Προφητείες καταστροφῶν άεροπλάνων. Αἰσιες και εὐχάριστες προφητείες για τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, κτλ. κτλπ.

"Ένας από τούς σπουδαιότερους κλάδους τῶν «άποκριψιστῶν», ε- κείνον δηλαδή που άσχολοῦνται με τὶς άπόκρυφες ἐπιστῆμες, εινε και οἱ άστρολόγοι ἢ οἱ άστρομάντιες, ὅπως ἔγραφε να ονομάζονται. Πρόκειται δηλαδή περι ἐκείνων που πιστεύουν ὅτι οἱ διάφοροι άστερισμοὶ τοῦ στερεώματος παίζουν σπουδαίον ρόλο στὴ ζωὴ κάθε ανθρώπου και που προβλέπουν τὸ μέλλον ἔξετάζοντας και μελετώντες τ' άστερία.

Πολλοί τέτοιοι άστρολόγοι, άρχατὰ χρόνια πρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, εἴχανε προείπει τὴν ἔκρηξί του και τὶς συνέπειές του, καθὸς και τὴν ἐκθρόνισι τοῦ Κάιζερ.

"Ὁ διάσημος Ἄγγλος άστρολόγος δόκτωρ Μπρόνστον εἶχε ἐκδώσει τὸ 1910 ἕνα βιβλίον με τὸν τίτλον «Στοιχεῖα Ἀστρολογίας», σὸ ὅποιο δημοσιεύει και τὸ ἔξῃς ὄρεσκόπιον τοῦ Κάιζερ:

"Ὁ σημερινὸς άτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ἔγραφε, θα προκαλέση ἕνα μεγάλο πόλεμο, στὸν ὅποιο ὅμως θα νικηθῆ κι' ἡ χώρα του θα πληρωση μεγάλες άποζημιώσεις. Ἡ τύχη τοῦ Κάιζερ Γουλιέλμου 2ου θα εινε ἐντελὸς ὅμοια με τὸν Μεγάλου Ναπολέοντος. Ὁ ζῆση τὰ τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του ἐκθρονισμένους και ἔξω απ' τὴ χώρα του, τὴν ὅποια θ' άφήση καταχρεωμένη και καταστραμένη οικονομικῶς.

"Ένας άλλος διάσημος Ἄγγλος άστρολόγος, ὁ περίφημος Σεφέριαν, εἶχε ἐκδώσει τὴν ἴδια ἐποχὴ περίπου ἕνα βιβλίον με τὸν τίτλον «Εγχειρίδιον Ἀστρολογίας», σὸ ὅποιο δημοσιεύει τὴν ἔξῃς προφητεία για τὸν Κάιζερ:

"Ἡ Μοῖρα τοῦ Γουλιέλμου 2ου, σύμφωνα με τὸ άστροκὸ ὄρεσκόπιόν του, εινε πολὺ κακή. Ὁ ζῆση τὸν θρόνον του κι' ἕνα μεγάλο μέρος απ' τὰ κτήματά του, ἔπειτα από ἕναν πολυετὴ πόλεμο πὸν θα κάνει.

"Τὴν κυβερνητικὴ ἔξουσία στὴ χώρα του θα τὴν πάρουν ἄνθρωποι που δὲν θ' άνήκουν στὴ δυναστεία του, οὔτε και σέ καμμιά ἄλλη βασιλικὴ οἰκογένεια. Ἡ σύζυγος του θα πεθάνη ξαφνικά. Καὶ ὁ ἴδιος θα πεθάνη ἐπίσης ξαφνικά, από άρροσσεια τῆς καρδιάς, μὲ πολλά χρόνια ὕστερ' απ' τὸν θάνατο τῆς άτοκρατειρας.

"Ὁ ἴδιος άστρολόγος ἔκανε πρὸ καιροῦ διάφορες προφητείες, απ' τὶς ὅποιες πολλὲς ἐπαλήθευαν ἤδη.

Εἶχε προφητέψει, λόγω χάριν, ὅτι τὸ μεγάλο άγγλικὸ πηδαιουχούμενο «R 101» θα καταστρεφῶταν κι' ὅτι ἡ καταστροφὴ του θα στοίχιζε τὴ ζωὴ πολλῶν ανθρώπων.

"Επίσης προείπε τὴν καταστροφὴ τοῦ μεγάλου άμερικανικοῦ πηδαιουχούμενου «Ακρον» και προμάντευε ακόμη ὅτι και τὸ δεύτερο μεγάλο πηδαιουχούμενο τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τὸ ταίρι τοῦ «Ακρον», θα καταστραφῆ κι' αυτό, γιατί κατασκευάστηκε ὑπὸ δυσμενῆ άστερισμόν.

Περίεργη εινε και ἡ προφητεία ἐνὸς άλλου άστρολόγου για τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας. Σύμφωνα με τὴν προφητεία αὐτῆ, ὁ Ἄγγλος πρίγκηπος θα παντρευθῆ τὸ 1934 και θα πάρη μια νέα από άριστοκρατικὴ, μὲ ὄχι και βασιλικὴ οἰκογένεια. Ἐπίσης, αναφέρει ἡ προφητεία, ὅταν ὁ σημερινὸς πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας θ' άνεθῆ στὸ θρόνον, θα κάνει τόσο μεγάλες καινοτομίες, ὥστε ἡ βασιλεία του θα μείνη ὡς σταθμὸς στὴν άγγλικὴ ἱστορία. Ὁ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, καταλήγει ἡ προφητεία, θα εινε ἕνας από τούς μεγαλειότερους βασιλεῖς τῆς Ἄγγλιας.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Θά μιλούσαμε για πολὺ λίγα πράγματα, αν μιλούσαμε μόνον για ὅσα γνωρίζουμε.

—Οἱ άνόητοι παρηγοροῦνται με τὴν ἰδέα τῆς τύχης, οἱ ἱκανοὶ δὲν ἔχουν καθόλου τὴν άνάγκη τῆς.

—Τὸν ἄνθρωπο δὲν πρέπει να τὸν κρίνουμε μόνον από τὸν τρόπο κατὰ τὸν ὅποιο μιλά, αλλά και από τὸν τρόπο κατὰ τὸν ὅποιο σπαίνει.

—Τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης εινε ἡ καλύτερη προετοιμασία για τὸν πόλεμο.

